

i § 10 staar „nærværende Lov“, saa betyder det Loven af 1921, og saa er det den Invaliderende, som er fastsat i Loven, og ikke en anden, der garanteres.

Nu kan man naturligvis om dette Udtryk som overalt ved Fortolkningen af brugte Udtryk opstille forskellige Anskuelser, men jeg vil dog pege paa, at efter den efter min Mening naturlige Forstaaelse er det denne bestemte Rente, der garanteres de Folk, som har faaet den tilkendt. Det er den, som Staten garanterer dem, og ikke den Rente, som til enhver Tid maatte blive fastsat.

Dette bestyrkes i høj Grad ved et nyt Moment, som jeg har fundet, efter at Lovforslaget var til Behandling her første Gang. Jeg har nemlig fundet Kilden til denne Bestemmelse om Statsgarantien i § 10, og det er Invalidforsikringskommissionens Betænkning af 1914. Denne citeres ogsaa baade i Justitsministeriets Skrivelse og i Professor Berlins; og slaar man op det angivne Sted — det er vist Side 157, hvis jeg ikke tager fejl —, saa finder man ogsaa, at der staar en Paragraf, der næsten er ordret enslydende med den § 10, som findes i Loven af 1921. Det er altsaa Side 157 i Betænkningen. Men nu har det i høj Grad undret mig, at naar Justitsministeren og Professor Berlin gør sig den Umage at oplyse Rigsdagens Medlemmer om, at de skal slaa op paa Side 157 i Betænkningen for at se, at dér er Kilden, at de saa ikke ogsaa begge gør Rigsdagens Medlemmer opmærksomme paa, at det har endnu mere Interesse, hvad der staar et andet Sted i Betænkningen, nemlig Side 170.

Thi paa dette sidste Sted forklares Meningen med Statsgarantien i klare og utvetydige Ord; og det har dog meget mere Interesse at se, hvorledes man fra Lovkoncipisternes Side har tænkt sig denne Bestemmelse forstaaet og fortolket end at læse selve Bestemmelsen. Maa jeg med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad der staar dér i Invaliditetskommissionens Betænkning Side 170. Der staar udtrykkelig: „For at sikre de forsikrede den lovede Rente er denne garanteret af Statskassen, der saaledes vil komme til at udrede den Del af Renten, der eventuelt ikke opnaas gennem de indbetalte Præmier.“ Altsaa Lovens Udtryk: Denne Statsgaranti for Renten, overensstemmende med nærværende Lov, som det hedder, maa fortolkes saaledes, at det er den *lovede* Rente; og det kan kun være den ved Loven tilsagte Rente og naturligvis ikke en ganske ubestemt Rente. Det er denne, der er garanteret, og

som det et andet Sted i Betænkningen siges: man har givet denne Garanti for at give de forsikrede den størst mulige Sikkerhed for deres Ret.

Nu vil jeg gerne spørge: Naar man fra Statens Side giver et saa stærkt og et saa kraftigt Tilsagn til Invaliderne om, at de skal beholde den dem tilsagte Ret, hvorledes mener man saa at kunne forsvare uden Hensyn dertil at nedskære denne statsgaranterede Rente? Det kan jeg ikke paa nogen Maade forstaa, at man med gode juridiske Grunde kan forsvare. Og jeg maa jo sige, at jeg staar langt fra ene mellem Juristerne og heller ikke mellem Forsikringsfolkene — tværtimod. En Række baade ansete Jurister og praktiske Forsikringsmænd har udtalt sig ud fra samme Opfattelse, og jeg kan endogsaa nævne, at Direktør Gamborg, der var Medlem af Udvalget, overfor mig har erklæret, at han var ganske af den Opfattelse, at det var en Forsikring, man havde lavet, som Staten var bundet ved; og saa forbavser det mig meget at se samme Direktør Gamborg, som var Medlem af Udvalget af 1921 som den særlig forsikringskyndige, optræde som et Kronvidne i Professor Berlins Betænkning og anføres i hans Favør. Jeg maa sige, at det forekommer mig alligevel at være meget dristigt.

Jeg maa maaske have Lov til at nævne en ganske kort Udtalelse, som jeg paa Anmodning har faaet overladt af en af vore Højesteretssagførere, som jeg har givet Sagens Dokumenter til Gennemsyn. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maaske læse op, hvad han skriver til mig; det er ikke nær saa langt som Justitsministeriets Skrivelse — endsige Professor Berlins Betænkning, der fylder næsten et helt Ark —, men kun nogle faa Linier, som dog kunde være af Interesse for at se, hvorledes man fra en praktisk Højesteretssagførers Side ser paa dette Spørgsmaal.

Han skriver: „Idet jeg hoslagt tilbagesender de Papirer, De ved vor Konference laante mig vedrørende Spørgsmaalet om Muligheden af Nedskæring af Invalidrenter i Henhold til Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921, derunder Professor Berlins Responsum af 9. f. M., skal jeg bemærke, at jeg paa Grundlag af den Overvejelse, som den indrømmede Tid har tilladt mig at foretage, er overvejende tilbøjelig til at antage, navnlig støttet paa Lovens § 10, at ingen Nedskæring kan finde Sted i alt Fald for forsikrede, der er blevet Invalid under Loven af 1921 og i Henhold hertil har faaet tilkendt Rente paa Grundlag af Lovens § 4, og det forekommer mig efter hele Forbindelsen, at det